

Jak **Kačenka** a **tlustý dědeček** hráli divadlo o myši

Byla zima, den byl kratičký jako nic a hned po něm přicházel dlouhý večer.

A tak si tlustý dědeček každý večer přistrčil houpací židli až ke kamnům, Kačenka se usadila mezi polštáře na gauči, a děda spustil rádio.

„Tak copak jste nám dnes uchystali?“ řekl děda.

Rádio povídá:

„Poslechněte si pohádku.“

V tu chvíli si Kačenka strčila do pusy bonbon a tlustý dědeček dva. Cucali bonbony, rádio svítilo zeleným okem a vypravovalo jim k tomu pohádku.

Bylo to dost staré rádio. Děda si ho koupil v těch časech, kdy ještě nebyl tlustý. A tak tomu starému rádiu dalo dost práce, aby pořádně mluvilo a hrálo. Vždycky se přitom celé zahřálo.

A tohle věděl kocour té Jitky, co bydlela o patro výš. Jmenoval se Halaburda, a taky to byl kocour pořádně veliký. Každý večer, když už rádio bylo zahřáté, zaškrábal Halaburda drápkem na dveře. Když mu Kačenka otevřela, Halaburda povídá:

„Na chodbě je strašná zima a hrozně mě zebou tlapky.“

Halaburda sice mluvil kočičí řečí, ale na kocourovi se pozná, že je mu zima.

„No tak pojď dál, Halaburdo,“ pozvala ho Kačenka.

„A vyskoč si nahoru na rádio, tam se ti tlapky moc dobře zahřejou,“ řekl tlustý dědeček.

„Pěkně vám, lidi, děkuju,“ uklonil se v kolínkách kocour Halaburda a hop a už seděl nahoře na rádiu.

Tiše se složil do klubíčka, ocas si obtočil kolem předních tlapek a hřál se. Jenže časem se kocour Halaburda naučil poslouchat pohádky. Když třeba byla pohádka o princezně, Halaburda klidně spal.

„Nespi. Je to o princezně!“ šeptala mu do ucha Kačenka.

„I jen ho nech,“ povídá z houpací židle tlustý dědeček. „Copak kocour ví, kdo je to princezna?“

Když byla pohádka o chlebě, to Halaburda taky jen tiše ležel. On chleba moc nerad.

Zato při pohádkách, kde se mluvilo o mase nebo o jitrnicích, to do Halaburdy vjelo. Stříhal ušima, olizoval se a vzdychal, až se na to tlustý dědeček nemohl dívat.

„Tumáš aspoň slupku od salámu,“ povídá.

Tak to šlo večer za večerem. Rádio hrálo a hřálo, nahoře seděl kocour Halaburda a tlustý dědeček s Kačenkou poslouchali.

Jenže pak se stalo to neštěstí.

Ten večer v rádiu vysílali zas pohádku o princezně. Sotva začali, Halaburda usnul. Ale ta pohádka šla dál, a najednou z kouta královské síně vyběhla na princeznu myš.

„Tygr!“ vykřikla princezna, protože ještě nikdy neviděla ani tygra, ani myš.

A vtom přichvátala k princezně komorná. Ta sice taky ještě nikdy neviděla tygra, ale zato viděla už moc myší.

„Princezno, vždyť je to docela obyčejná myš,“ řekla komorná.

„Myš!“ vypískla princezna.

A vtom kocour Halaburda, který tiše spal na rádiu, divoce vyskočil:

„Kde je ta myš?“

„Tamhle, tamhle v koutě!“ křičela z rádia princezna.

Kocour Halaburda blýskl očima do kouta pokoje.

„Jakápak myš? Já tam nic nevidím,“ zabručel.

„Teď je tamhle, v druhém koutě!“ pištěla princezna z rádia.

Halaburda blýskl očima do druhého kouta, princezna v rádiu pořád křičela něco o myši, že je tuhle, tamhle a zas jinde. Halaburda se podle toho začal nahoře na rádiu točit dokolečka a nakonec povídá:

„Tak já to tedy zkusím, jestli ta myš je opravdu tamhle v koutě!“

A odrazil se a hop a nese se do kouta u kamen. Jenže jak se odrazil, ujelo mu rádio pod tlapkami a spadlo ze stolku. Bouchlo to, rádio ještě řeklo:

„...uhuhumuhuhu...“

A zhaslo a dost.

Tlustý dědeček honem zastavil houpací židli a rozběhl se k rádiu. Leželo na zemi, zeleným okem už ani nemrklo a mlčelo.

„No, to je nadělení,“ povídá tlustý dědeček.

„Může za to Halaburda, a teď radši utekl domů k Jitce,“ žalovala Kačenka.

„A víš, že se na něj ani moc nezlobím?“ pokrčil rameny tlustý dědeček. „Kocour je kocour. A pořádný kocour se musí hnát za myší třeba o půlnoci a třeba až do Austrálie. Trochu za to může ta myš z rádia. Ale ani na tu se moc nezlobím.“

„Jenže teď mi, dědo, něco řekni,“ povídá Kačenka. „Řekni mi, kdo nám bude vypravovat pohádky.“

„To je jiná. To je vlastně velmi vážná věc,“ pokýval starostlivě hlavou tlustý dědeček.

Hned druhý den ráno dal rádio do tašky a šel s ním do opravny. Jenže tam rádio rozšroubovali, podívali se dovnitř, chvíli mlčeli a nakonec řekli:

„Milý dědečku, takhle rozbité rádio jsme tu neměli už asi sedm let. Budeme ho spravovat šest neděl.“

Tlustý dědeček jen přikývl a šel domů ke Kačence.

Týden to děda a Kačenka bez rádia vydrželi. Ale osmý den děda řekl:

„Kačenko, to je nuda, to je nuda. Já se asi uzívám. Co budeme dělat takovou dobu bez rádia?“

Přemýšleli, ale nemohli nic vymyslet. A zas přemýšleli a zas nic nevymysleli. Teprve třetí den tlustý dědeček zastavil houpací židli, ťukl se prstem do čela a povídá:

„Už to mám!“

A hrnul se nahoru na půdu, kde bylo ještě plno hraček z dědečkova mládí. Za hodnou chvíli přinesl dolů do pokoje zaprášenou dřevěnou bedničku.

„Hm,“ řekla zklamaně Kačenka.

„Žádné hm,“ povídá děda, „kdybys věděla, co v té bedničce je, tak bys neříkala hm.“

Otevřel tu bedničku a bylo v ní složené loutkové divadlo.

„Jú!“ vykřikla Kačenka a hnala se ke stolu. „Divadlo! A já budu hrát!“

Tlustý dědeček nejdřív vyndal z bedničky loutky. Byly tam všecky, od krále až po drvoštěpa se sekyrou. Jenže Kačence se nejvíc líbila růžová princezna.

Dál byly v bedničce kulisy. Les a jeskyně a světnice v chalupě. Jenže Kačence se nejlíp líbila královská síň.

„Tak jen pomalu, Kačko, pomalu. Hrneš se k tomu jako čert,“ postěžoval si tlustý dědeček.

Ale Kačenka ho k divadlu už vůbec nepustila.

„Já budu hrát sama!“

„A umíš to?“ povídá děda. „Já bych ti třeba něco zahrál a pak bys zas mohla ty.“

„Ne, já sama!“ řekla Kačenka. „Tamhle si sedni a dívej se.“